

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.05.2017, sp. zn. 30 Cdo 3414/2016, ECLI:CZ:NS:2017:30.CDO.3414.2016.1

Číslo: 132/2018

Právní věta: Náklady na znalecký posudek předložený účastníkem řízení lze považovat za účelně vynaložené ve smyslu § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. pouze v rozsahu částky, která by se významně nelišila od znalečného, jež by stát v pozici zadavatele znaleckého posudku uhradil na základě procesního předpisu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.05.2017

Spisová značka: 30 Cdo 3414/2016

Číslo rozhodnutí: 132

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náklady řízení, Odpovědnost státu za škodu, Znalecký posudek

Předpisy: § 15a předpisu č. 36/1967Sb.
§ 31 předpisu č. 82/1998Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 70 Co 8/2016.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 11. 11. 2014, č. j. 23 C 91/2013 - 73, byla žalované uložena povinnost uhradit žalobkyni částku ve výši 101 210 Kč s příslušným úrokem z prodlení (výrok I), ve zbytku byla žaloba zamítnuta (výrok II) a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

2. Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze jako soud odvolací změnil k odvolání obou účastnic řízení rozsudek nalézacího soudu tak, že uložil žalované uhradit kromě částky přiřčené soudem prvního stupně ještě částku ve výši 20 241 Kč s příslušenstvím (výrok I). Ve zbytku rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 potvrdil a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

3. Odvolací soud vyšel z následujících skutkových zjištění soudu prvního stupně. Žalobkyně se

domáhala náhrady škody a zadostiučinění nemajetkové újmy, jež jí byly způsobeny v důsledku zahájení a vedení trestního stíhání proti její osobě jako obviněné, resp. obžalované před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 32 T 3/2000. Žalobkyně byla zproštěna obžaloby rozsudkem jmenovaného soudu ze dne 12. 2. 2010 ve spojení s usnesením Vrchního soudu ze dne 31. 8. 2010 a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. [5 Tdo 19/2011](#). Na základě vedení trestního řízení předložila žalobkyně nárok na náhradu škody představované žalobkyní v trestním řízení vynaloženými náklady na jí objednaný znalecký posudek podaný znalcem v oboru ekonomika A - Consult plus, spol. s r., o. ve výši 505 750 Kč. Žalobkyně uplatila ještě další nároky. Ty však nejsou předmětem dovolání, proto se jimi dovolací soud nezabýval.

4. Obvodní soud pro Prahu 2 na základě ustálené judikatury dovolacího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1847/2001) konstatoval, že pokud trestní stíhání není ukončeno odsuzujícím rozsudkem, je třeba nárok na náhradu škody posoudit jako nárok vyplývající z § 7 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“). Dále vyšel z následující úvahy: obvinění (obžalování) v trestním řízení nejsou zbaveni práva obstarávat a předkládat vlastní důkazy, s čímž však mohou být spojeny náklady. Tyto náklady představují z pohledu OdpŠk škodu toliko tehdy, pokud jsou „účelně vynaloženy na změnu či zrušení nezákonného rozhodnutí...“ (§ 31 odst. 1 OdpŠk). Účelnost vynaložených nákladů lze dle soudu ztotožnit s tím, že takto opatřené důkazy byly trestním soudem provedeny k důkazu v hlavním líčení a současně napomohly k výslednému zproštění obžaloby toho obžalovaného, který takový posudek předložil. Náklady žalobkyně vynaložené na obstarání znaleckého posudku tak byly vyhodnoceny jako účelné a v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání žalobkyně.

5. Co se týče výše, konstatoval nalézací soud, že je mezi účastníky nesporné, že odměna byla mezi znalcem a žalobkyní stanovena jako smluvní, stejně tak nebylo sporu o její výši, tedy 1 750 Kč bez DPH za hodinu práce, přičemž bylo vyúčtováno 243 hodin. S odkazem na znění § 31 odst. 3 OdpŠk a nález Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. [Pl. ÚS 38/06](#), soud uzavřel, že neshledává žádné právně relevantní důvody, pro které by nebylo možno na danou otázku analogicky aplikovat ustanovení § 31 odst. 3 OdpŠk a citované rozhodnutí Ústavního soudu, ačkoli nález Ústavního soudu se týkal odměny advokáta a nyní se projednává otázka odměny za znalecký posudek. Ústavní soud v uvedeném nálezu uvedl, že: „Účelem této zákonné úpravy (§ 31 odst. 3 OdpŠk pozn. NS) je interpretace skutečné škody, spočívající v nákladech vynaložených poškozeným na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí anebo nápravu nesprávného úředního postupu, ve smyslu účelně vynaložených nákladů, přičemž za takové lze z pohledu právní jistoty považovat ty, jež jsou stanoveny zvláštním právním předpisem o mimosmluvní odměně.“ V obou případech se jedná o náklady vynaložené obžalovanou na svoji obhajobu. Soud uvedl, že plné odškodnění smluvní odměny znalce nelze při výše uvedené restrikcí pro náhradu nákladů právního zastoupení odůvodnit.

6. Na základě uvedené úvahy soud postupoval podle zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb. k provedení zákona o znalcích a tlumočnících (dále jen jako „vyhláška“). Podle § 16 vyhlášky (ve znění účinném od 1. 1. 2003), činí odměna za znalecký posudek podle jeho náročnosti a podle míry odborných znalostí, které bylo nutné k jeho podání vynaložit, za jednu hodinu práce 100 až 350 Kč. Soud použil pro výpočet maximální možnou sazbu za hodinu práce, dále připočetl příslušnou DPH.

7. K odvolání žalobkyně i žalované změnil odvolací soud rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 tak, jak je výše uvedeno, přičemž podal následující odůvodnění. Odvolací soud se ztotožnil s právním názorem nalézacího soudu, co se týče otázky rozsahu náhrady nákladů vynaložených žalobkyní na obstarání znaleckého posudku jako jednoho z důkazů pro trestní řízení. Na rozdíl od soudu prvního

stupně však odvolací soud aplikoval § 20 vyhlášky, která umožňuje zvýšení odměny za znalecký posudek až o 20 %, pokud je znalecký posudek vzhledem k okolnostem případu mimořádně obtížný. Změna odvoláním napadeného rozsudku pak spočívala v přiznání žalované částky odpovídající 20% navýšení sazby za hodinu práce autora znaleckého posudku.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Usnesení odvolacího soudu v rozsahu té části rozsudku, již byla zamítnuta žaloba do zbytku částky uplatněné jako náhrada škody za zaplacenou cenu znaleckého posudku (konkrétně 384 299 Kč) napadla žalobkyně dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to zda je možné přiznat náhradu nákladů vynaložených poškozeným (obviněným) v trestním řízení za vypracování znaleckého posudku pouze do výše určené § 16 vyhlášky nebo lze přiznat i vyšší část nákladů, kterou poškozený znalci (znaleckému ústavu) uhradil na základě smluvní ceny sjednané podle § 15a odst. 3 vyhlášky.

9. Jako dovolací důvod dovolatel uvádí nesprávné právní posouzení věci. Namítá, že náleží Ústavního soudu sp. zn. [Pl. ÚS 38/06](#), na němž soudy obou stupňů založily svoji argumentaci, není na zkoumanou problematiku přiléhavý, neboť analogie s § 31 odst. 3 OdpŠk není na místě a naopak by se měl aplikovat výlučně odstavec první uvedeného ustanovení. Odstavec třetí je ustanovením zvláštním k obecnému odstavci prvnímu § 31 OdpŠk a věnuje se výlučně úpravě náhrady nákladů právního zastoupení. Náhrada jiných nákladů řízení by se proto měla posuzovat výlučně podle odstavce prvního.

10. Dle žalobkyně jsou vyhláškou konstruovány dva způsoby výpočtu ceny znaleckého posudku. Podle § 15a odst. 2 vyhlášky se odměna příslušející znaleckému ústavu se stanoví podle sazeb odměn za znalecké posudky (§ 16), pokud je znalecký posudek podáván v řízení před soudem, jiným státním orgánem nebo orgánem vykonávajícím na základě zákona veřejnou správu, a znalecký ústav byl k podání znaleckého posudku ustanoven orgánem, který řízení vede. Podle § 15a odstavce třetího vyhlášky platí, že nejde-li o podání znaleckého posudku podle odstavce 2, náleží znaleckému ústavu znalečné ve výši odpovídající smluvní ceně účtované znaleckým ústavem za odborné posudky, expertizy nebo obdobné úkony a neplatí limitace ceny zakotvená v § 16 vyhlášky. Žalobkyně má za to, že analogické použití § 15a odst. 2 vyhlášky na „civilní osoby“ jen na základě toho, že výpočet náhrady nákladů na zastupování advokátem, tak i odměňování znalců probíhá na základě podzákoného předpisu, je vyloučeno a znamená nesprávnou aplikaci práva.

11. Žalobkyně proto upozorňuje, že citovaný náleží Ústavního soudu [Pl. ÚS 38/06](#) nepracuje vůbec s otázkou znaleckých posudků a omezení aplikace pouze na případ vztahující se k odměně za zastupování advokáta nasvědčuje i použitá terminologie vlastní předpisům o odměňování advokátů. Vedle toho poukazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. I ÚS 626/06, kde se Ústavní soud „stěžovatele zastal, neboť podle jeho názoru nelze na kupujícími žádat, aby hledal nejlevnějšího znalce, aby se vyvaroval eventuálně hrozícího závěru, že soud cenu, kterou zaplatil za znalecký posudek, posoudí jako přemrštěnou a zcela neodpovídající. Důsledkem takového postupu by pak byla zvýšená ochrana prodávajícího proti spotřebiteli, byť je zřejmé, že žádné z těchto nákladů by nevznikly, pokud by byl sám prodávající při vyřizování reklamací postupoval řádně.“

12. Vedle uvedené argumentace upozorňuje žalobkyně na rozdílnost v judikatuře odvolacího soudu v téže otázce. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 1. 2016, č. j. 29 Co 321/2015-832, přiznal dalšímu ze spoluobviněných žalobkyně (žalovaná byla shodná jako v tomto řízení) náhradu nákladů na obstarání si znaleckých posudků v plné výši jejich smluvní ceny s odůvodněním: „Žalobci pak nelze přičítat k tíži (a shledat tudíž náklad na znalecké posudky zčásti neúčelným), že za znalecké

posudky zpracované na základě dohody se znalci nezaplatil odměnu ve výši upravené v ustanovení vyhlášky č. 37/1967 Sb. pro účely odměňování znalců za podávání posudků v řízeních před státními orgány. V řízení nevyšlo najevo (a neodpovídá to obecně známým zkušenostem), že by žalobce byl reálně schopen předmětné posudky opatřit za odměnu vypočtenou dle sazeb § 16 vyhlášky, tedy za sumu pravděpodobně nižší než na jejich opatření skutečně vynaložil.“

13. Žalobkyně má proto za to, že soudy obou stupňů postupovaly při řešení předestřené otázky na základě nesprávné právní normy (§ 31 odst. 3 OdpŠk), ač měly aplikovat § 31 odst. 1 OdpŠk, a dále nerespektovaly ustanovení § 15a odst. 2 a 3 vyhlášky a výši náhrady určily podle § 16 vyhlášky, k jehož aplikaci chyběly podmínky. Navrhuje proto, aby dovolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že bude žalobkyni přiznána částka ve výši 404 540 Kč s příslušenstvím, in eventum napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

14. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

15. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (viz čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

16. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

17. Dovolání je přípustné pro zodpovězení otázky, zda je možné přiznat náhradu nákladů vynaložených poškozeným (obviněným) v trestním řízení za vypracování znaleckého posudku pouze do výše určené § 16 vyhlášky nebo lze přiznat i vyšší náhradu v rozsahu nákladů, které poškozený znalci (znaleckému ústavu) uhradil na základě smluvní ceny sjednané podle § 15a odstavec 3 vyhlášky.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Dovolání není důvodné.

19. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné vady neshledal.

20. Dosavadní ustálená judikatura dovolacího soudu k náhradě škody podle § 31 OdpŠk je založena na zásadě, že není nahrazována skutečná škoda (tedy finanční prostředky skutečně vynaložené), ale na tom, že stát za stanovených podmínek hradí účelně a důvodně vynaložené náklady. Za takové lze z pohledu právní jistoty považovat ty, jež jsou stanoveny procesními předpisy nebo zvláštním právním předpisem o mimosmluvní odměně (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. [30 Cdo 4145/2015](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. [30 Cdo 101/2013](#)). Uvedené vychází z nálezu Ústavního soudu [Pl. ÚS 38/06](#), který se věnoval primárně posouzení ústavnosti ustanovení § 31 odst. 4 věty třetí OdpŠk, přičemž se však v rámci odůvodnění Ústavní soud vyjadřoval také k obecným principům odškodnění podle § 31 OdpŠk jako celku.

21. Podle § 31 odst. 1 OdpŠk platí, že náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu

nesprávného úředního postupu. Odstavec třetí stanoví, že náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

22. Zjevným východiskem dosavadní judikatury dovolacího soudu je tu zásada vyjádřená v odstavci prvním – odstavec třetí vztahující se výslovně k nákladům za zastupování je i svou větou druhou odkazující na zvláštní předpis upravující mimosmluvní odměnu projekcí takové zásady (Ústavní soud takovou konkrétní úpravu označuje v uvedeném plenárním nálezu za „interpretaci skutečné škody“), když zákon explicitně uvádí, jakou výši nákladů zastoupení má za skutečnou škodu.

23. Nejvyšší soud vychází při řešení dovoláním předložené právní otázky k výkladu § 31 odst. 1 OdpŠ ve vztahu k nákladům vzniklých poškozenému tím, že v trestním, a vůbec soudním, řízení předloží k důkazu znalecký posudek, výše nákladů jehož porízení je představována smluvním ujednáním o výši odměny znalce, z toho, že je zapotřebí přihlédnout k historickému kontextu vývoje předpisů o znalcích a tlumočnících a stanovení výše odměny za ně, a zhodnotit možnosti a význam předkládání znaleckých posudků v příslušných řízeních.

24. Z ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, („Účelem zákona je zajištění řádného výkonu znalecké a tlumočnické činnosti v řízení před orgány veřejné moci, jakož i znalecké a tlumočnické činnosti prováděné v souvislosti s právními úkony fyzických nebo právnických osob.“) a z ustanovení § 12 vyplývá, že zákon upravuje dva případy podávání znaleckého posudku: a) v řízení před orgány veřejné moci, b) v souvislosti s právními úkony fyzických nebo právnických osob. Zpracování znaleckého posudku pro účely obhajoby v trestním řízení a pro potřeby zjišťování skutkového stavu v soudním řízení obecně nepochybně spadá pod prvý případ.

25. Ustanovení § 17 téhož zákona původně (tj. až do konce roku 2011) určovalo odměnu pouze podle stanovených sazeb. Teprve od 1. 1. 2012 „je-li znalecký posudek (tlumočnický úkon) zadán orgánem veřejné moci, řídí se odměna ustanoveními prováděcího právního předpisu.“ (odstavec 2) „Není-li odměna určena podle odstavců 2 a 3, řídí se smlouvou mezi znalcem (tlumočníkem) a osobou, která znalecký posudek (tlumočnický úkon) objednala.“ (odstavec 4)) umožňuje určení výše odměny dohodou. V tomto novelizovaném znění se již zákon nedrží základního členění podle účelu znaleckého posudku, nýbrž rozlišuje podle osoby, která posudek zadala.

26. Prováděcí vyhláška č. 37/1967 Sb. po celou dobu v prakticky nezměněné podobě stanoví (§ 29): „Odměny a náhrady nákladů za znalecké posudky a tlumočnické úkony provedené na žádost organizace na základě dohody o práci konané mimo pracovní poměr se řídí předpisy, které obecně upravují odměňování těchto prací. Těchto předpisů se použije přiměřeně i pro stanovení odměny za znalecké posudky (tlumočnické úkony) provedené na základě smlouvy mezi znalcem (tlumočníkem) a občanem.“ V případě znaleckých ústavů pak vyhláška teprve od 1. 7. 1990 upravuje možnost stanovení odměny na základě hospodářské smlouvy. Zde pro změnu až do 31. 12. 2002 zákon nerozlišoval mezi podáním posudku pro soukromé účely a podání posudku v řízení na základě ustanovení orgánem, který řízení vede, jak je tomu podle v současnosti účinného znění.

27. Znalecký posudek předložený účastníkem řízení je v občanském soudním řádu (§ 127a o. s. ř.) upraven od 1. 9. 2011. Současně bylo novelizováno i ustanovení § 151 odst. 2 o. s. ř., tak, že „Náhradu za odměnu znalce, který podal posudek podle § 127a, soud určí podle sazby odměny stanovené zvláštním právním předpisem. Jinak soud vychází z nákladů, které účastníku prokazatelně vznikly.“ Úprava v civilním řízení tak v podstatě přejala úpravu z trestního řádu (§ 110a), kde již od 1. 1. 2002 byla výslovně upravena možnost znaleckého posudku předloženého stranou. Je přitom zřejmé, že takové posudky již byly podávány v řízení před soudem účastníky dříve (srov. např. v trestním soudnictví R 66/1980), nicméně procesní předpisy a v podstatě ani zákon o znalcích a tlumočnících je za znalecké posudky nepovažovaly. Jejich rovné uplatnění bylo do procesních

předpisů zaváděno postupně, přičemž souběžně s tím nedošlo k novelizaci zákona o znalcích a tlumočnících. Ten tak jako by s tímto typem znaleckých posudků, tj. sice pro řízení, ale na účastnickou objednávku, stále nepočítá a tomu odpovídá i absence výslovné úpravy stanovení výše odměny za ně v uvedené vyhlášce.

28. Z uvedeného plyne, že v době přijetí zákona č. 82/1998 Sb. nebyla zákonodárcem ani pocítována potřeba konkrétní projekce („interpretace“) úpravy nákladů za účastníky předložených znaleckých posudků tak, jak to výslovně učinil v případě nákladů právního zastoupení, neboť o tomto druhu nákladů řízení neuvažoval, a tak ani neřešil limitaci těchto nákladů sazbou mimosmluvní odměny.

29. Nejvyšší soud pro tuto vazbu procesně upraveného a judikaturního vývoje přípustnosti předkládání znaleckých posudků účastníky (stranami) a absence právní úpravy výše odměny za tak předložené znalecké posudky, z níž plyne, že zákonodárce v době přijímání zákona č. 82/1998 Sb. neshledával důvod pro výslovnou úpravu řídké právní praxe, vychází z toho, že je na místě respektovat dosavadní pojmání a výkladovou praxi vyjádřenou v § 31 odst. 1 OdpŠk, která podmiňuje rozsah škody účelností vynaložených nákladů. Pojem účelnosti zde pak není na místě vykládat úspěchem poškozeného v řízení, nýbrž tím, že znalecký posudek byl vůbec v řízení procesně použit jako důkazní prostředek a že jeho závěry se staly součástí zjištěného skutkového stavu a že odměna za něj účastníkem (stranou) vynaložená je přiměřená odměně, která by byla soudy (orgány činnými v trestním řízení) znalci či znaleckému ústavu přiznána.

30. Lze proto výkladem i při absenci výslovné právní úpravy shrnout, že účelnost nákladů za v řízení předložený znalecký posudek podle § 31 odst. 1 OdpŠk lze nalézt i u poškozeného pouze v rozsahu částky, kterou by zřetelně neodlišně, být v pozici zadavatele znaleckého posudku, uhradil stát na základě procesního právního předpisu. Takové posuzování by nemělo být založeno na přesné identitě výpočtu, v posuzovaném případě však z pohledu žalobního žádání jde o čtyřnásobek toho, co za účelné s rozumnými důvody považoval odvolací soud.

31. Žalobkyně namítla, že jiný senát Městského soudu v Praze jako soud odvolací rozhodl skutkově shodou věc odlišně než v napadeném rozhodnutí. Ve smyslu § 159a odst. 3 o. s. ř. je v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, závazný též pro všechny orgány. Odůvodnění jako takové proto zásadně závazné není. Je však nutno podotknout, že s ohledem na shora uvedené není žalobkyní uvedený rozsudek Městského soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 29 Co 321/2015 - 832, postaven na s tímto rozhodnutím dovolacího soudu totožných základech, neboť zaměňuje výsledek trestního řízení (zproštění obžaloby, resp. nevydání odsuzujícího rozsudku) s účelností a důvodností vynaložených nákladů a opouští tak koncept účelnosti, který je výslovně zakotven v § 31 odst. 1 OdpŠk. (Dovolání žalované České republiky - Ministerstva spravedlnosti proti uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo odmítnuto pro vady usnesením Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. [30 Cdo 2336/2016](#), podle § 243c odst. 1 o. s. ř., aniž by se dovolací soud věcně případem zabýval.)

32. Závěrem je vhodné též poukázat na to, že právní úprava je postavena na předpokladu, že výsledek znaleckého zkoumání - co by posuzování odborných skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí - by měl být od jakéhokoli znalce se shodnou odborností a specializací týž. Nelze i proto pro poměry odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nalézt souvislost účelnosti pro náklady vyšší, než by byly přiznány soudem (či jinými orgány), a které jsou vyvolány situací na trhu či individuálním nastavením poptávky.

33. Namítá-li žalobkyně, že se Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. I ÚS 626/06, „stěžovatele zastal“ a přiznal mu náhradu celé výše ceny, kterou zaplatil za vyhotovení znaleckého posudku, nelze s ní souhlasit, jelikož v citovaném rozhodnutí řešená situace se týkala nákladů, které vynaložil jeden z účastníků při uplatňování své pohledávky ve spotřebitelském sporu jako jejího

příslušenství (viz § 121 odst. 3 obč. zák.). Ve zde posuzované věci se však jedná o náklady řízení jako takové a o jejich náhradu státem z hlediska jeho odpovědnosti za škodu v rozsahu zákonné úpravy.

34. Jelikož dovolací soud neshledal dovolání důvodným, řešení rozhodné právní otázky odvolacím soudem je v zásadě správné, postupoval podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.